

STUDIUL 13

ÎNDEMNURI DESPRINSE DIN ADEVĂRURILE SANCTUARULUI

Alejandro Bullon

Te salut, dragul meu, și mă bucur că putem parcurge împreună ultima parte a studiului nostru, ce ne vorbește despre Sanctuar. Epistola lui Pavel către evrei este cartea care ne face să înțelegem cel mai bine ce se întâmplă în Sanctuarul ceresc. Analizând cu atenție această epistolă, vei constata că prezentarea care se face nu este doar teoretică, pentru că tema Sanctuarului și cea a mântuirii nu sunt simple teorii. Tot ce aparține vieții creștine trebuie să aibă implicație practică, și Epistola către evrei nu face excepție. Astfel, în cadrul ei putem distinge două aspecte: o prezentare teoretică a ceea ce se întâmplă în Sanctuar, dar și o aplicație practică în viața cotidiană a lucrării care se face în Sanctuar. Partea teoretică are o contribuție importantă la felul nostru de viață zilnic, indiferent de mediul în care ne aflăm. Aș putea numi această temă credința practică sau mai bine zis adevărata credință creștină.

Capitolul 11 din cartea Evrei este un rezumat al vieții unor creștini care au ales să trăiască experiența credinței, nu doar să o cunoască în mod teoretic. De aceea, în capitolul menționat se spune: „prin credință, Avraam” a făcut un lucru, „prin credință, Enoh” a făcut alt lucru... Sunt menționați bărbați și femei care au trăit prin credință, o credință practică ce a trecut granițele teoriei și care s-a tradus într-o viață de slujire pentru Dumnezeu.

Să luăm în discuție capitolul 10 din Epistola către evrei, și anume versetele 19-21:

„Dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul prea sfânt, pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său: și fiindcă avem un Mare preot pus peste casa lui Dumnezeu.”

Acest text este o introducere și o motivație a vieții practice creștine. De asemenea, enumeră motivele pentru care noi ar trebui să ducem o viață fericită, de biruință asupra păcatului. Pavel evidențiază că Isus a murit pentru noi, moartea pe care ar fi trebuit să o suportăm noi, i-a fost dată Lui. Dar aflăm nu numai că a murit, ci a și înviat și în acest moment mijlocește pentru noi în cer. Din acest loc Isus L-a trimis pe Duhul Său cel Sfânt, astfel încât noi să fim convinși de importanța acceptării jertfei Sale.

Pavel spune: „prin sângele lui Isus” și „fiindcă avem un Mare preot”, avem o intrare slobodă în Locul prea sfânt, pe calea cea nouă și vie pe care El ne-a deschis-o”, adică prin trupul Său. Crezi că este potrivit ca viața mea să reflecte recunoștința pe care o am față de Dumnezeu, pentru tot ce a făcut El pentru mine? Eu nu aș fi putut sta în prezența lui Dumnezeu, pentru că păcatul a creat o prăpastie sau – dacă vrei – putem spune că a ridicat un zid între mine și Creatorul meu. Dar acum știu că Isus S-a oferit pentru mine, El mijlocește pentru mine, fapt pentru care inima mea bate doar pentru El, care îmi oferă dreptul de a sta în prezența Tatălui ceresc.

Dragul meu prieten, să facem un pas mai departe și să vedem în ce constă o viață de recunoștință. Cel mai bine ar putea să ne răspundă versetul 22 din capitolul 10 al Epistolei către evrei:

„Să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău, și cu trupul spălat cu o apă curată.”

Apostolul Pavel menționează în acest text cel puțin patru lucruri diferite. Primul ar fi o inimă curată sau sinceră; al doilea, o credință deplină; al treilea, o inimă stropită și curățită de un cuget rău; și al patrulea ar fi un trup spălat cu apă curată. Realitatea ne spune că o credință deplină potențează și celelalte trei aspecte menționate mai sus. Baza noastră și a ceea ce noi facem trebuie să fie siguranța iubirii lui Hristos pentru noi. Am auzit pe cineva care spunea: „Mult timp am

crezut că trebuie să fiu bun ca Isus să mă accepte, până când într-o zi, când am înțeles că, în primul rând, trebuie să cred că Isus mă acceptă ca să pot fi bun”.

Din punctul meu de vedere, cea mai mare luptă a vieții creștine este lupta credinței în Isus. Duhul Sfânt trebuie să facă o operație în mintea noastră, ca să extirpe ideea că noi trebuie să fim într-un fel sau să facem ceva pentru a merita favoare lui Hristos. Scumpul prieten, dragul meu frate, noi nu putem face nimic pentru a merita dragostea Lui. El ne iubește, El te iubește fără ca tu să meriți acest lucru, de când eram noi încă păcătoși.

Crezi ca cele spuse mai sus sunt suficiente pentru a genera credință în inima ta? Doar înțelegând ce înseamnă să ai credință vei putea să ai o inimă curată, o inimă stropită și curățită și, totodată, un trup curat. Să ne gândim puțin la ce înseamnă o inimă curată. Conștiința își are locuința în inimă, iar sinceritatea este și ea găzduită de inimă și este produsul conștiinței fiecăruia. Te întreb: Cum poți ști că eu sunt sincer cu tine? Este greu să afli, pentru că adevărul despre sinceritatea mea este ascuns în inima mea, doar conștiința îmi va putea divulga realitatea. Nu putem ascunde nimic de conștiință. Dacă vrei, putem afirma că ea este cel mai bun judecător al sincerității cuiva. Dacă eu sunt sincer, această sinceritate va fi reflectată într-un mod natural în viața mea, în acțiunile mele, în conduita mea. Același lucru se întâmplă, dacă am înțeles exact ceea ce a făcut Isus pentru mine, ca Jertfă, ca Mijlocitor. Nu voi putea trăi decât ca un om salvat, liber, ducând un trai frumos, conform planului lui Dumnezeu. Este ceea ce și Pavel sugerează, și anume că nimeni nu poate fi sincer având o conduită care infirmă sinceritatea.

A treia parte a studiului vorbește despre acea încredere care dă orientare vieții unui creștin. Este evident că, dacă avem un Dumnezeu atotputernic care ne iubește și care din dragoste pentru noi L-a dat pe Fiul Sau ca jertfă, iar Acesta, Fiul care a înviat, mijlocește astăzi pentru noi, cum putem să trăim fără încredere și speranță. Din acest motiv, versetul 23 din capitolul 10 Evrei ne spune: „Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința”.

Un impact profund produce asupra mea expresia, „credincios este Cel ce a făcut făgăduința.” Apostolul se refera la Isus. Nu trebuie să ne punem încrederea într-un comportament bun, nici într-o conduită ireproșabilă și nici în forța proprie, ci dor în Isus Hristos. Nu putem construi decât pe Stânca Veacurilor și nicidecum pe nisipul condiției umane. Acest lucru este unul dintre punctele importante despre care ne învață Sanctuarul.

Aș vrea să te întreb, prietene, ce ar fi putut să facă păcătosul altceva decât să se ducă la Sanctuar. Oaia nu-i aparținea, nu el i-a dat viață. Sângele vărsat nu-i aparținea, ci era al animalului jertfit. Păcătosul nu era preotul care mijlocea, păcatele lui nu rămâneau asupra lui, ci erau transferate de la el asupra animalului de jertfa... Cu ce putea păcătosul să se îndreptățească? Cu nimic. Totul aparținea lui Dumnezeu și era lucrarea Sa. Animalul jertfit prefigura Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii, sângele arăta către sângele Fiului lui Dumnezeu, marele preot de asemenea îl prefigura pe Hristos... Deci ce făcea păcătosul sau ce putea să facă altceva decât să creadă? Aceasta este o altă lecție minunată pe care Sanctuarul ne învață. Problema creștinului astăzi nu este să capete încredere în Isus Hristos sau să experimenteze puterea mântuirii. Într-o formă sau alta, eu cred ca toți ajungem să experimentăm acest lucru atunci când Duhul Sfânt atinge inima noastră și noi strigăm la Isus.

Adevărata problema este menținerea încrederii într-un mod ferm și fără fluctuații până la final. Cum putem menține credința statornică? Apostolul Pavel ne răspunde în Efeseni 6:13: „De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul”. Expresia a rămâne în picioare ne sugerează fermitate, statornicie. Cum putem rămâne în picioare până la sfârșit? Pavel ne spune în următoarele versete ce mijloace a găsit Dumnezeu pentru ca încrederea noastră să fie fermă, statornică. Aceste mijloace sunt: adevărul, neprihănirea și râvna Evangheliei, rugăciunea, credința, mântuirea și Cuvântul lui Dumnezeu. Aș vrea să-mi permiți să împart mijloace în două grupuri. În primul grup

aș vrea să așez: adevărul, neprihănirea, credința și mântuirea. Acestea sunt patru mijloace divine puse la îndemâna ființelor omenești, iar contribuția omului nu poate fi decât aceea de a accepta sau a respinge aceste mijloace. Acum celelalte trei mijloace: rugăciunea, studiul zilnic al Cuvântului lui Dumnezeu și râvna Evangheliei sunt de asemenea mijloace divine, dar ele ajung să funcționeze doar dacă primitorul le pune în practică. Implicarea umană în aceste trei ultime mijloace este mult mai activă. Aș vrea să mă explic. Nu putem face nimic în a schimba: adevărul, neprihănirea, credința și mântuirea. Cum am menționat deja, putem să le respingem sau să le acceptăm. Ele vor fi tot timpul în același loc, indiferent de intențiile noastre. În ceea ce privește rugăciunea, studiul Bibliei și râvna Evangheliei păcii, contribuția omului este indispensabilă. Noi suntem cei care trebuie să studiem, să ne rugăm... Dumnezeu nu va face nimic în locul nostru. Toți știm în ce constă rugăciunea și studierea Scripturii, dar ce este râvna Evangheliei păcii? Râvna Evangheliei păcii este lucrarea misionară, înseamnă a îndruma suflete la Hristos. Este un instrument indispensabil în procesul de creștere spirituală, iar acesta, la rândul lui, are ca obiectiv maturitatea spirituală. Este imposibil să rămâi credincios până la sfârșit dacă nu participi zilnic la predicarea Evangheliei.

A patra parte a studiului subliniază importanța păstrării până la sfârșit a credinței și a statorniciei. Sunt mulți cei care încep această cursă a credinței cu un zel admirabil. Ei renunță la multe lucruri în numele lui Isus, se predau cu trup și suflet. Dar se întâmplă ca, după un timp, renunță la credința lor și se îndepărtează de Cel cu care au intrat în legământ.

Singura soluție pentru tine este să-ți predai viața Mântuitorului tău. Dar să nu te predai într-un mod teoretic, ci într-unul practic. Iată cum să faci. Roagă-te în fiecare zi mai mult decât obișnuiești să te rogi de obicei. Studiază Biblia zilnic, mai mult decât ai făcut-o până acum. Și, în final, caută un suflet pe care să-l aduci la Isus. Acest fel de viață se numește „a umbla cu Isus”, „a-i preda inima lui Isus”. A umbla cu Isus nu înseamnă să mergi la biserică, să spui rugăciuni frumoase și să cânti cântece înălțătoare, ci înseamnă o predare zilnică.

La finalul studiului vom vorbi despre un aspect căruia mulți nu-i dau foarte mare importanță. Să citim în Evrei 10:24,25:

„Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie.”

Bunule meu prieten, aș vrea să-ți spun că în viața aceasta nimeni nu trăiește pentru sine și nimeni nu moare pentru sine. Nu suntem insule izolate, ci toți depindem unii de alții, într-o formă sau alta. Apostolul Pavel spune: „să veghem unii asupra altora ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune”. Avem nevoie să creștem împreună, stimulându-ne unul pe altul la fapte bune. Aici intră în scenă rolul bisericii. Biserica este cel mai bun loc în care se poate învăța conviețuirea cu persoane diferite. Biserica nu este un club format din persoane perfecte. Ea este un spital, cu oameni bolnavi și cu oameni sănătoși. Cei sănătoși trebuie să-i ajute pe cei bolnavi, iar cei bolnavi, când se vindecă, trebuie să facă același lucru celor care au nevoie de ajutorul lor. Nu te aștepta să ai o biserică perfectă care să gândească așa cum vrei tu. Vei vedea în biserică persoane bune și amabile, dar și persoane cu temperamente dificile sau cu un caracter neșlefuit. Ce avem toți în comun este că suntem fii ai lui Dumnezeu. Și pentru că Dumnezeu este Tatăl nostru, El ne va ajuta să conviețuim în ciuda diferențelor dintre noi. În Sfânta Scriptură există o parabolă minunată despre grâu și neghină. Această parabolă ne transmite un mesaj important, și anume că va trebui să învățăm să conviețuim cu toți până la venirea lui Isus. Poate că ai văzut neghină în biserică, poate că ai văzut minciună și oameni care nu trăiesc Evanghelia, inclusiv printre conducători. Dar Isus a spus să nu ne atingem de neghină, ea să fie lăsată să crească acolo, în mijlocul grâului. Când Isus va apărea pe norii cerului, atunci va separa grâul de neghină. Până când acea zi va veni, mergi la biserică, integrează-te, mergi cu inima bucuroasă, plin de fericire că Isus este în Sanctuarul de sus, la dreapta lui Dumnezeu mijlocind pentru tine. Așa că mergi la biserică, mergi din timp,

participă la Școala de Sabat, participă la serviciile divine și adu laudă cu bucurie Dumnezeului tău care te mântuiește. Harul și pacea lui Isus Hristos să te însoțească în fiecare zi!

Traducere Bogdan Stoica

Tehnoredactare Nadia Safta